

Búcsúzás Zsinka András ny. r. altábornagytól

JANZA Frigyes¹

A *Hungarian Law Enforcement* szerkesztőbizottsága és szerkesztősége fájdalomtól megtört szívvel búcsúzik Zsinka András ny. r. altábornagy úrtól, a Belügyminisztérium személyügyi helyettes államtitkárától. Elhunyt munkatársunk, barátunk emléke előtt tisztelegve, változtatás nélkül közöljük Dr. Janza Frigyes ny. rendőr vezérőrnagy búcsúbeszédét.

¹ Dr. Janza Frigyes ny. rendőr vezérőrnagy, címzetes egyetemi tanár, a Belügyminisztérium oktatási főszemlélője.

Tisztelt gyászoló család!

Tisztelt egybegyűltek, tisztelők, barátok, munkatársak, ismerősök!

Nagyra becsült tisztetek és rangok!

Összesodort minket a sors, hogy elbúcsúzzunk Zsinka András rendőr altábornagy, címzetes egyetemi tanár, sokszoros magyar bajnok sportoló, olimpikon, helyettes államtitkár úrtól, szeretett Andrásunktól, sokunknak Banditól, akit a Belügyminisztérium saját halottjának tekint. Jó okkal teszi ezt a Belügyminisztérium, hiszen túl a bajtársi kötelezettségen, a tárca vezetése a korelnökét, az 55 éve egy helyütt, a rendvédelmi szerveknél szolgáló társát veszítette el.

A búcsúztatón itt most megjelent gyülekezetben vannak, akik a szeretett társtól, testvértől, apától, nagypapától, dédpapától, rokontól köszönnek el, de itt vannak felekezeti és világnézeti megfontolások nélkül mindazok, akik a nagyszerű embertől, Zsinka Andrástól búcsúznak. Én a barátomtól búcsúzom a saját, a Belügyminisztérium vezetése és a pályatársak nevében. Itt állunk azok képviselőiben, akik a hihetetlenül gazdag életút során kapcsolatba kerültek Andrással. Itt vannak a rendvédelmi szervek képviselői, a Magyar Atlétikai Szövetség munkatársai, az egykori iskolatársak, a Tábournoki Egyesület tagjai, az érdekvédelmi és az érdekképviselői szervek tagjai, a tárca korábbi vezető beosztású munkatársai, a Hungarian Law Enforcementtudományi Társaság, a Rendvédelmi és Kormánytisztviselői Kar vezetői, a Polgárőrség, a Kormány és a Honvédelmi tárca képviselői is, de legnagyobb számban talán a belügyi személyügyi szervezetek munkatársai, akik nemcsak vezetőjüket, de atyai irányítójukat is tisztelhatték és becsülhatték az elhunytban.

Zsinka András életpályája nem mondható megszokottnak. Székesfehérvárott született, 1947. október 19-én. Édesapja rendőr volt, így András már családi kötelek között megtanulhatta a közszolgálat, a haza tiszteletét, amit később át tudott plántálni gyermekeibe is. Távközlési technikumban érettségizett, de akkor már olyan európai szintű sporteredményeket tudott középtávfutóként felmutatni, hogy az Újpesti Dózsa sportolójaként, az akkori belügyi gyakorlat szerint, sportállásba került a Tűzoltóságnál. Akik akkoriban a munkatársai voltak, tisztelettel mesélték, hogy András ezt a kötelezettségét sem vette félvállról – mint tették más sportolók –, hanem rendszeresen bejárt dolgozni és maradéktalanul elvégezte a feladatát. Ezt a köteleességtudást szó szerint élete végéig megőrizte. Nem volt olyan feladat, amelyet ne vitt volna végig. Tudtuk: ha András elvállalt valamit, azt becsülettel teljesíti is. Nem hivatkozott a sporteredményeire, külső körülményekre. Szerény volt, és a feladattal szemben alázatos. Aki sportolt és versenyzett fiatal korában, az tudja, hogy milyen akaraterő és lemondás kell a sikerért. Az edzéseken átélt pillanat, amikor úgy érzed, hogy nem bírod tovább, elfogyott a levegőd, és mégis menni kell tovább, hogy a céljaidat elérd. Menni kell töretlenül,

és nem csak az önbecsülésünkért, hanem azért, mert a társaink bíznak bennünk, a vezetőjünkben. Jól tudjuk a rendőri körökben, hogy tanítani szóval is lehet, de nevelni csak példamutatással.

Tavaly októberben, amikor András 75. születésnapját ünnepeltük, a Nemzeti Közszerzői Egyetemen nekem jutott a megtisztelő feladat, hogy az egyetem dísztermében, ünnepi szenátusi ülésen, azután, hogy a Sándor Palotában átvehette altábornagyi kinevezését, köszönhettem az ünnepeltet, címzetes egyetemi tanári címének átvételekor. Előtte szót váltottunk a köszöntés súlypontjairól. András jelezte, hogy nagyon büszke a sporteredményeire, de ne ez legyen a köszöntés különleges szempontja, hanem az a sok évtizedes törődés, az a sok-sok személyügyi intézkedés, és az a sok-sok egyéni gond, amelyeket előbb személyzetisként, később már vezetőként megoldani igyekezett. Ő ezekre a sokszor jelentéktelen, de a munkatársak egyéni szempontjából talán sorsdöntő ügyekre volt leginkább büszke.

Hierarchizált szervezetekben nem szokás a szolgálati utakat megkerülni, de Andrást bárki, bármikor felhívhatta telefonon, hogy segítségét kérje egyéni problémája megoldásában. És Ő mindenkinek segített is. Legendás volt az a baráti mosoly, amellyel a vendégeit fogadta. Ez az emberbaráti szeretet tette őt mindenkinél alkalmasabbá arra, hogy akár a szakszervezetekkel, akár más érdekvédőkkel eredményes tárgyalásokat folytasson. Minden tárgyaló fél tudta, hogy a döntés magasabb fórumokon fog megszületni, de a tárgyalóasztal másik felén ülők azt is tudták, hogy Államtitkár Úr tisztességesen fogja bemutatni és adott esetben képviselni az álláspontjukat. Így nemesedett ki az a mostani pillanat, hogy a tárgyalóasztalnál ellenfélként szereplő érdekviseletek és szakszervezetek képviselői is itt vannak közöttünk, mert a tisztelet okán ők is szinte saját halottjuknak tekintik Zsinka Andrást, az Embert.

Most már a telefonban sem halljuk a hangját: köszöntelek, mondta a megszokott rítus szerint. Néma lett a telefon, az a kapcsolat, amely korábbi pályatársak százait kötötte még nyugdíjasként is a Belügyminisztériumhoz. Ki máshoz is lennének bizalommal az emberek, ha nem azokhoz, akikkel, katonásan mondva, együtt húztak csizmát. De az élet rendje az, hogy mindig elmegy egy generáció. Áprily Lajos írja gyönyörűen a *Finálé* című versének utolsó strófájában:

*„Csak csendre vágyok és komor követre
Barlang-homályba visszaroskadok
Míg zeng az erdő és forró ütközetre
Rohannak, boldog ifjú farkasok.”*

E szívszorító pillanatban is csak azt mondhatom: Kedves ifjú farkasok, legyetek méltó utódai Zsinka Andrásnak!

András 1973-ban került hivatásos állományba. Folyamatosan tanult. Sportvezetői, pedagógusi, majd rendőri felsőfokú végzettségeket szerzett. Haladt töretlenül előre a ranglétrán, a rendfokozatokban, és ami egy személyzetisnél még fontosabb, a munkatársak általi megbecsülésben.

A hivatásos állomány esküt tesz a köz szolgálatára. Ez komoly elköteleződés, de egyúttal komoly lemondás is. Le kell mondanunk a polgári hívságok sokaságáról, a vagyonszerzésről, a vágyott kilengésekről, viselkedésünkkel védeni és óvni kell a közszolgálat, a testületeink tekintélyét. Egyéni elismerésünket csak szervezeten belüli előléptetésekkel és kinevezésekkel, jelek és kitüntetések adományozásával remélhetjük. Ezért bárki is mást állít, a rendvédelmi és fegyveres szerveknél óriási jelentősége van ezeknek az elismerési lehetőségeknek. András büszke volt az elért eredményeire, de szerényen elhárított minden ezzel kapcsolatos hivatkozást. A rendvédelmi szerveknél az altábornagyi kinevezés a legmagasabb elérhető rendfokozat. A vezérezredesi rendfokozat csak egy emberé lehet, a primus inter paresé. Zsinka András altábornagy úr felért a csúcsra. És úgy ért fel, hogy nem harcolt vagy könyökölt érte, hanem a vezetői tartották erre érdemesnek. Most mégis jólesik kimondani: altábornagy úr. Így lett szinte népmesei folyamat részeseként az egykori segédelőadóból állami vezető, helyettes államtitkár és altábornagy.

Nincs nemzedék a magyar történelemben, amelyik ne mondhatná el magáról, hogy nehéz időköt élt át. Ilyen a mi korosztályunk is. Átéltük gyermekként a legyőzött és megszállt ország sorsát, a korai ötvenes évek törvénytelenégeit, '56 lövedékeinek süvítését, voltunk óvóhelyen, az iskolában áram- és szénszüneteket tartottak, és visszajött a Kossuth-címer. Az írást még mártogatós tollal tanultuk. Aztán átéltük a hidegháborút, a beat korszakot, a '68-as diáklázadásokat, a gazdasági reform korszakát, a belügyminisztérium katonai karakterének folyamatos oldódását, aztán a rendszerváltást. Megnyílhatott számunkra is a külföld, beindult a digitalizáció, a sokszínűség tombolása jellemezte a hétköznapjainkat. Aztán szövetségi rendszereket váltottunk, átéltünk gazdasági válságot, majd tömeges illegális migrációt, legutóbb járványt, háborút. Ebben a hektikus milióban mi vezérelte az egyes emberek, az egyes hivatások gondolatait? Igen, az eskü.

Igen, mi esküt tettünk arra, hogy a közösséget szolgáljuk. Hosszú időnek kellett eltennie ahhoz, hogy a széles társadalom is elismerje ezt a törekvésünket. Ma már a rendvédelmi szervezetet nem a politikai lojalitás, hanem a jogszabályok, a szakértelem és az emberi, közösségi jogok tisztelete vezérli. Ezt a sok-sok évig tartó folyamatot csak olyan egyéniségek vezérelhették, mint amilyen altábornagy úr is volt. Az Ő személyes képességei és tulajdonságai sok pályatársunkat igazított a helyes útra, a szolgálatra. Cselekvő részese, majd egyik irányítója lett a belügyi oktatás megújításának, a személyügyi munka teljes körű átalakításának, a tudományos tevékenység szervezésének, az érdekvédelmi szervekkel kapcsolatos párbeszéd fenn tartásának.

Aki politizálni akar, menjen politikusnak, aki viszont a minden politikai és gazdasági cselekmény alapfeltételének számító rend iránt elkötelezett, az találja meg a hivatását a közigazgatási rendszerben. Hivatásos állományúnak, rendvédelmi dolgozónak lenni nem ideológiai szimpátia kérdése. A közigazgatási államtitkároknak, helyettes államtitkároknak a feladata a politikai döntések nyomán megszülető törvények végrehajtási rendeletekké formálása, átültetésük a gyakorlatba. Ezt a mi

esetünkben nevezhetjük rendmérnöki alkotásnak is. Ezt a folyamatot András kiválóan értette és művelte. A nehézséget mindig az okozza, hogy a szabályozás során kellő mértékben szükséges figyelembe venni a kialakult szervezeti kultúrákat, a megszokott gyakorlatokat, de csak olyan mértékben, hogy a megszokás ne álljon az új gyakorlatok bevezetésének útjába. Hihetetlen nehézségű feladata ez a parancsnokoknak, de leginkább a személyügyi szerveknek, kiváltképpen azok vezetőinek. Csak egyetlen iránytű marad: a tisztesség. A tisztességben benne van embertársaink tisztelete, benne van a hasznosság, benne van minden jobbító törekvésünk, benne van az erkölcs és benne vannak a több mint ezeréves történelmünk nagyjainak intelmei, a ránk hagyott örökséggel való becsületes sáfárkodás.

Ránk, rendvédelmi dolgozókra fokozattan igazak a Dalai Láma intelmei:

„A béke nem a konfliktusok hiányát jelenti: a különbségek mindig ott lesznek. A béke azt jelenti, hogy ezeket a nézeteltéréseket békés úton oldjuk meg, párbeszédén, oktatáson, tudáson keresztül, és humánus módon. A bolygónak nincs szüksége több sikeres emberre. A bolygónak égetően szüksége van több béketeremtőre, gyógyítóra, mesemondóra és mindenféle szerelmesre.

Ha a cél nemes, akkor nagyrészt lényegtelen, hogy életünk során megvalósul-e vagy sem. Ezért tennünk kell, hogy törekedjünk és kitartsunk, és soha ne adjuk fel. Függetlenül attól, hogy hívők vagyunk-e vagy agnosztikusok, hiszünk-e Istenben vagy a karmában, az erkölcsi etika olyan kódex, amelyet mindenki követhet.”

Igen. Ez a bölcsesség és tisztesség vezette Zsinka Andrást egész pályafutása során. Ez az életút igencsak változatos.

Távközlési technikusként végzett, sorállományúként matrózként szolgált, majd lett szerződéses alkalmazott. Hivatásosként tűzoltó főtörzsőrmesterként kezdett, majd rendőr törzsszászlós lett. Közben harmincszor nyert atlétikai országos bajnokságot. 1972-ben olimpikon volt Münchenben, 1974-ben ezüstérmét nyert a grenoble-i fedett pályás Európa Bajnokságon. Később alhadnagy, majd hadnagy lett, folytathatnám a szabályos sort, az altábornagyig minden rendfokozatot végigjárt. Még Kiváló Határőr is volt.

Végig egy helyen, rendvédelmi szervnél szolgált, mégis három minisztériumban volt vezető. A BM-ben kezdte, majd az ÖTM-ben folytatta, aztán az IRM kitérő után visszaállt a Belügyminisztérium. Egyszer nyugdíjazták, aztán reaktiválták, hogy aztán közös megegyezéssel köztisztviselő legyen, aztán kormánytisztviselő, majd állami vezető. Elérve a nyugdíjkorhatárt visszaállt a rend: nyugállományú vezérőrnagy lett. Képletesen szólva, közben fel sem állt a székéből. Ez is a szakmatörténetünk.

Közben a beosztásai is változtak: volt előadó, főelőadó, kiemelt főelőadó, osztályvezető-helyettes, osztályvezető, főosztályvezető-helyettes, főosztályvezető, személyügyi szolgálatvezető, a BM Humánpolitikai Főcsoportfőnökség megbízott vezetője, aztán reaktivált rendőr dandártábornokként az ORFK Személyügyi vezetője, majd ismét a BM Főosztályvezetője, majd 2014-ben helyettes államtitkára.

Az előbbi felsorolásból könnyű a következtetést levonni: Andrást nem a politikai szél reptette ide-oda, hanem az alkalmassága és tudása miatt került mindig olyan beosztásba, ahol a vezetői igényt tartottak a tapasztalatára. Láthattuk a felsorolásból, hogy András lépésről lépésre haladt előre a ranglétrán. Amit elért, saját szorgalmának, akaraterejének, képességeinek köszönheti. Tudásán, tapasztaltságán, víg kedélyén túl, rendelkezett a jó személyzetisek minden jellemzőjével. Jóindulatú volt és kompromisszumkész, becsületes és segítőkész. És ami a legfontosabb: nem fecsegett, a szavának súlya és hitele volt, de tudott hallgatni is. Nyoma sincs a karrierjében elvtelen pártfogásnak, személyes kapcsolatoknak. A jó összeköttetésekkel rendelkező emberek ritkán szokták végigjárni a ranglétrát.

Tisztelt gyászoló gyülekezet! Tisztelt Zsinka család!

Most, hogy András elment közülünk, megengedhetjük magunknak, hogy érdemei szerint dicsérjük elhunyt bajtársunkat. A felfokozott gyász pillanataiban talán nem a dicsérő szavaknak kellene túlsúlyban lenniük, de András életében, az Ő jelenlétében ezt nem tehattük meg, mert elvtelennek, törleszkedésnek tűnt volna. Talán több szót kellett volna ejtenem a család veszteségéről is, de aki már átélte hozzátartozójának halálát, az tudja, hogy a temetéskor elhangzó fájdalmas szavak csak súlyosítják az elhunythoz közel állók mély gyászát. Aztán azért is beszéltem András kiváló emberi tulajdonságairól, érdemeiről és életútjáról részletesebben, mert szeretném, hogy az utánunk következő nemzedékek úgy emlékezzenek Zsinka András rendőr altábornagy úrra, mint a szakmatörténet és a magyar biztonságpolitika történetének kimagasló alakjára.

Helyes gyakorlat, hogy élő személyekről nem nevezünk el intézményeket, nem adunk utcanéveket és nem emelünk szobrokat. Szeretnénk, hogy oktatási intézményeink névadással is emlékezzenek Zsinka András államtitkár úrra. Ez a szívből jövő gesztus András emlékét a mindennapokban is megőrizné, és minket is folyamatosan figyelmeztetne: a köz szolgálatára esküdtünk. Eskünetet betarthatjuk tisztességgel, jó kedéllyel, töretlen elkötelezettséggel, úgy, ahogy András is tette.

András nem írt könyveket, tudományos dolgozatokat, de jól ismerte a tudományt. Munkájában is számtalanszor jelét adta annak, hogy szorgalmazza a hasznos tudományos kutatásokat. Ismerte a határokat, tudta, hogy mire van szüksége a gyakorló rendvédelmi szervezeteknek.

Az atommagok körül mértani értelemben messze keringenek az elektronok. Csak akkor tudnak majd az elektronok másokkal új, csodákat megvalósító kapcsolatba lépni, ha a magtól való állandó távolságuk megőrzi alkotó potenciáljukat. András volt az, aki vigyázott az irányító mag és a végrehajtó elektronok közötti szabályos távolság megtartására. Ha a vezetésnek az a kulcsa, hogy a munkatársak azzal foglalkozzanak, ami a dolguk, akkor a személyzeti munkának a folyamatos mérés, a szabályos távolságtartás, a humán rendszer csikorgásmentes működtetése, az elszántság

tüzének a táplálása, a rendszer indukálta humán redundanciák és akadozások megszüntetése, a születés és elmúlás törvényszerű aktusainak értékőrző folyamattá szervezése, a hagyományok ápolása és átörökítése, egyszóval a testület szervezeti kultúrájának fenntartása, gazdagítása a feladata. Napjainkban, amikor hazánk a legbiztonságosabb országok közé küzdötte magát, ma, amikor a lakosság rendvédelmi szervekkel kapcsolatos bizalmi indexe folyamatos javulást mutat, lassan megkezdhetjük a szervezeti kultúránk rendszerváltáskor elveszített intézményi kereteit is visszaépíteni. Ami az akkori politikai miliőben kiváltságnak tűnt, a jövőben visszanyerheti eredeti értelmét, a köz szolgálatáért vállalt lemondások ellenértékét.

Tisztelt gyászoló közösség! Tisztelt gyászoló család!

A Belügyminisztérium és a rendvédelmi szervek vesztesége a családdal vetekszik. Zsinka András, hosszú és töretlen pályafutásával nemcsak hozzájárult a rendvédelmi szervek modernizációjához, de örökséget is hagyott. Mára valamennyi személyzeti munkatárs gyakorlójává vált ennek az örökségnek. Igyekeznek minden téren támogatni a végrehajtó szervezeteket abban, hogy megfelelő felkészültségű, értékhordozó, tisztességes utánpótlást biztosítsanak a rend fenntartásának megtisztelő hivatásához. András úgy ment el közülünk, hogy nem hagyott szakmai űrt maga mögött. Generációkat nevelt a pedagógusi és a személyzeti munkára, fiatal tehetségeket emelt erejükhez képest megfelelő pozíciókba és kinevelt egy felkészült vezetői utánpótlást is. Teljes munkát végzett ebben is. Biztos vagyok abban, hogy ez a gárda, a kellő tapasztalat megszerzését követően ugyanolyan eréllyel lesz képes a tisztességes humánigazgatási munkát végezni, mint ezt államtitkár úr tette. Lehet ennél szebb álma egy vezetőnek? Úgy elmenni, hogy rendezett teret hagy maga mögött? Neki megadatott, hogy végigvigye ezt a felemelő folyamatot.

Tudjuk a materialista történelemszemléletből, hogy nem a nagy emberek csinálják a történelmet, hanem a történelem csinálja a nagy embereket. Mi, humán területen dolgozók azonban jól tudjuk, hogy ez így nem igaz. Bizony, sokszor a nagy emberek igazgatják még a látható történelem alatti eseményeket is. Nem minden nagy ember lesz azonban történelemformáló vezető is. A nagy embereket nem a szándékaik és rangjaik teszik nagygyá, hanem a céljaik, tetteik és emberi értékeik. Tehetséges emberek sokasága vesz körül minket, de hiába a tehetség, ha nincs mögötte tisztesség. A mi – András által ránk hagyományozott – feladatunk, hogy minél több tisztességes, a közösségi értékek iránt elkötelezett munkatárssal gazdagítsuk azt a személyi állományunkat, amelyik a polgárok közötti rend fenntartásán, a veszélyek elhárításán, megelőzésén őröködik. Felkészült, alapos tudással rendelkező vezetői csapatot nevelünk, olyanokat, akik nagyon jól ismerik a szabályokat ahhoz, hogy észrevegyék az érvényesülésüket akadályozó jelenségeket, akik képesek a sok szabály közötti harmóniát megteremteni, akik kritikus helyzetben képesek még

e szabályokon is felülemelkedni, közbátorságot, békét és közösségi egyensúlyt teremteni. András képes volt erre.

Búcsúzni jöttünk vezetőnktől, pályatársunktól, barátunktól. Mégis, jóformán csak a munkáról beszéltem. De Andrásnál csak két igazi szenvedélyt láttunk: a családja és a közösség érdekében végzett munka tiszteletét. Amilyen szeretettel a családjáról beszélt, amilyen féltő gondoskodással viszonyult hozzájuk, ugyanolyan elhivatottsággal fordult a hivatása felé. Marcus Aurelius, a Garam mentén táborozó császár írja: az ember alkatában első és leglényegesebb a közösségi szellem. Eszerint élt, munkálkodott Zsinka András is. Tisztelt Altábornagy Úr, kedves András, ígérjük, hogy megőrizzük ezt a szellemet.

Elérkezett a végső búcsú ideje.

Gyászolja a család a testvért, a férjet, az apát, a nagyapát és a dédapát.

Mi gyászoljuk a szeretett és tisztelt kollégát, bajtársat, barátot, és egy kicsit gyászoljuk magunkat is, mert ismét kevesebbek lettünk. Már megint kiszakított belőlünk a sors egy darabot. Fogyunk mi is. Visszük magunkkal egy rég volt világ emlékeit, egykori fiatalságunk bohém történeteit, a pályaválasztás, a családalapítás, majd a küzdelem éveit, a szakma szépségeit, az akkori kor nehezen leküzdhető kihívásait, vagyis mindazt, ami miatt mindenki számára oly szép a fiatalság.

Mindenkinek vannak emlékei, de mindenki másra, és talán egy kicsit másképpen emlékezik. Valamennyiünket áthat az igyekezet, hogy a családot és a bennünket ért veszteséget a legigazabb és legmagasztosabb szavakkal fejezzük ki. De akárhogyan igyekszünk is, csak az egyszerű szavak tolulnak elénk.

Kedves András!

Csak kötelességből tudnék államtitkárt mondani. Neked az volt a beosztásod, a munkád, de nekünk Bandi, a barátunk voltál, amíg éltél, és ezután is csak Zsinka Bandiként fogunk emlegetni. Köszönjük Neked, hogy voltál, és Általad mi is jobbak lehettünk. Átszívított a fejünk felett a történelem, és csak keveseknek sikerült megkapaszkodniuk ebben a viharban, amelynek a szele szívünkben és reményeinkben is lökdösött minket jobbra és balra, de helyünkön maradtunk, mert a közösség szolgálatának a szeretete, amely szinte küldetéstudattal, hivatásszerűen kényszerített Téged is, minden más szempontot megelőzött.

Napjainkban is forr a világ. Nem engedhetjük, hogy a körülöttünk felizzó folyamatok veszélyeztessék országépítésünk békés folyamatát. Sajnos, ezek a háborúba torkolló, már-már pénzügyi és gazdasági bacchanáliáknak tűnő események hazánkat is érintik. Olyan intézkedések bevezetésére kényszerülünk, amelyeket sohasem kívántunk meghozni.

Tisztelt gyászoló gyülekezet!

Tisztelt gyászoló család!

Sokan, sokfelől jöttünk ma össze, hogy utolsó tiszteletünket lerójuk Zsinka András helyettes államtitkár, rendőr altábornagy úr ravatala előtt. Részvétünket fejezzük ki a családnak, a széles körű rokonságnak.

Tábornok Úr!

A rendészeti humánpolitika arisztokratája, Méltóságos Úr voltál. A Belügyminisztérium vezetése, a társtárcák, a barátok és a partnerek, a személyügyi rendszerünk munkatársai, közvetlen munkatársaid, volt szolgálati helyeid, a Kormány, a Miniszterelnökség, a Magyar Atlétikai Szövetség, a Rendészeti és a Kormánytisztviselői Kar, a Honvéd Vezérkar, a Bírósági Hivatal és a Tűzoltószövetség nevében is búcsúzom tőled. Búcsúzom azok nevében is, akik most nem lehetnek jelen. Államtitkár úr, altábornagy úr, mindenki Zsinka Bandija! Oly sok parancsot teljesítettél életedben, most teljesítsd az utolsót. Nyugodj békében! Emlékedet megőrizzük!

Budaörs, 2023. április 25. 14.00, Janza Frigyes